

Michiel de Ruyter: NOS Jazzgeschiedenis, deel 82.

plaat 1

Count Basie a/h Orchestra: Panassie Stomp (Basie)
1/laatste - 2:42 - Coral COPS 1788/1-2/D

Uit de session voor Decca in New York City, 16 november 1938: de Count Basie Band met "Panassie Stomp" die op naam van Basie staat, Het was een 'head' met soli door Harry Sweets Edison, trompet, Herschel Evans-tenorsaxofoon, Dickie Wells-trombone, Lester Young-tenorsaxofoon en Earle Warren-altsaxofoon. Het stuk was opgedragen aan de franse jazzcriticus Hugues Panassié, ^{van huis} ~~van huis~~ ~~van huis~~ manifesteerde zich nu eindelijk duidelijk de trombonist die voor Eddie Durham in de plaats was gekomen: Dickie Wells. Hij werd 10 juni 1909 in Centerville, Tennessee, geboren, begon op zijn 10em met muziek, op zijn 16e met trombone. Wells speelde bij Cecil Scott, Elmer Snowden, Benny Carter, Fletcher Henderson en Teddy Hill - met dat orkest was hij voor het eerst in Europa, 1937. In 1980 speelde hij nog op het NOS Jazzfestival in Amsterdam met Basie's 1e altsaxofonist Earle Warren. Dickie Wells ontwikkelde zich tot de grote trombone-stilist uit de jaren dertig/begin veertig, typische kenmerken van zijn manier van spelen zijn de grote intervallen die hij gebruikt, grote sprongen - afstand tussen twee noten, en het blazen van tonen die heel strak aangezet worden, om uit te monden in een enorm sterk vibrato.

De maand na de november-Decca-session werd de trompetsectie tot vier uitgebreid met een musicus die net als Wells uit de Teddy Hill Band kwam: Shad Collins. De bezetting van Count Basie and his Orchestra was toen: Ed Lewis, Buck Clayton, Harry Sweets Edison en Shad Collins-trompetten, Dickie Wells, Benny Morton en Dan Minor-trombones, en tegen dat zewen koper maar vier saxofoons: Earle Warren en Jack Washington-altén, Herschel Evans en Lester Young, 'Prez'-tenoren. Count Basie-piano, Freddie Green-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums. Helen Humes en Jimmy Rushing zongen.

Op 23 december 1938 organiseerde John Hammond in Carnegie Hall, New York City een blues en jazz-concert dat hij de slogan 'From Spirituals to Swing' meegaf. Live-opnamen waren een grote zeldzaamheid toen, maar Carnegie Hall beschikte over een ~~de~~ opname-apparatuur, en voor Hammond werd het concert vastgelegd. Pas in de jaren vijftig verscheen een selectie op de handelsplaat, met Hammonds stem als aankondiger ingedubbed. Count Basie opende met Eddie Durham's "One o'clock jump".

plaat 2

Count Basie a/h Orchestra: One o'clock jump (Basie)

A/6 - 0:47 - Fontana 680 978 TL

Idem: Blues with Lips (P.D.)

A/7 - 3:10 - idem

Idem: Rhythm Man (Jimmy Mundy)

B/1 - 2:34 - VOX VST 26.350

cross in

opl. plaat 3

Het radio-theme van de Count Basie Band, "One o'clock jump" werd gevolgd door "Blues with Lips" met trompettist Hot Lips Page als gast, die bij de Bennie Moten Band gespeeld ~~had~~ en Count Basie tot die naar New York ging. Herschel Evans was de solist op tenorsaxofoon. Daarna hoorden we Jimmy Mundy's arrangement van "Rhythm Man" met soli van Buck Clayton-trompet en Lester Young-tenorsaxofoon. Dat was de Basie Band op 23 december 1938 in Carnegie Hall, New York, op het eerste concert door John Hammond georganiseerd onder de titel 'From Spirituals to Swing'. Zeven weken later overleed Herschel Evans na een hartaanval, het was 9 februari 1939, ^{en} Evans, uit de Texas-tenoren traditie, was nog geen dertig jaar oud. Als invaller, tot een permanente vervanger gevonden zou zijn, koos Basie ~~nam~~ bij afwezigheid van Coleman Hawkins die in Europa zat, de regerende tenorsaxofonist in die traditie: Leon 'Chu' Berry, 28 jaar oud, hij werkte sinds '37 bij Cab Calloway. Chu Berry is te horen bij de laatste platensessies van het Decca-contract, ^{vier} vijf dagen voor Evans' dood. Eerst een stuk van Harry Sweets Edison die er zelf de trompet-solo in speelt, vóór hem horen we fill-ins van trombonist Dickie Wells en op tenorsaxofoon Lester Young, na hem een baritonsaxofoon-solo van Jack Washington. "Jive at Five".

plaat 4 Count Basie a/h Orchestra: Jive at Five (Harry Edison)
4/laatste - 2:44 - Coral COPS 1788/1-2/D

"Jive at Five" van Sweets. Jimmy Rushing nu, en ik denk dat Shad Collins het growl-werk op trompet doet, want daar waren de anderen niet sterk in. "Evil blues".

plaat 5 Count Basie a/h Orchestra: Evil Blues (Basie)
B/4 - 3:10 - Ace of Hearts AH 119

Jimmy Rushing in "Evil Blues". Het laatste stuk bij deze session werd "Oh, lady be good" dat George Gershwin in 1924 had geschreven en bij de Jones/Smith Inc.-versie van 8 oktober '36 die schitterende solo van Prez kreeg. Nu ~~was~~ ^{was} Chu Berry de eerste solo^{te}, en voor mij klinkt Lester Young na de trompetsolo opmerkelijk agressief.

plaat 4 Count Basie a/h Orchestra: Oh, lady be good (George Gershwin)
3/4 - 3:06 - Coral COPS 1788/1-2/D

"Oh, lady be good" met Chu Berry-tenorsaxofoon, Buck Clayton-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Dickie Wells-trombone. 4 februari 1939, laatste opname voor Decca in New York City, eind van het twee-jarig contract dat Basie abusievelijk getekend had en waardoor de band 24 plaatkanten per jaar moest maken voor 750 Dollar, dat is gemiddeld 1 Dollar 95 de man ^{en} ~~en~~ ^{zonder} royalties. Het eerste jaar ^{produceerde} ~~produceerde~~ de band 22 kantjes, het ~~eerste~~ tweede inderdaad 24, maar Basie maakte er met alleen de ritme-sectie bij elkaar ook nog tien. Goed, exit Decca, enter Columbia dat 13 februari '39 vier stukken opnam van een kleine Basie groep, die uitgebracht werden in 1971. In twee ervaar speelde Basie geen piano maar Hammond-orgel.

plaatkant,

plaat 6 Basie's Bad Boys: Goin' to Chicago (Basie)
1/7 - 3:06 - CBS 66101

"Goin' to Chicago" door een groep genoemd 'Basie's Bad Boys', en u weet het, een 'boy' is per Amerikaanse definitie Zwart, ~~████~~ Buck Clayton-trompet, Jimmy Rushing zang met achter zich in de eerste chorus Lester Young op klarinet, in de tweede trombonist Dickie Wells en in de derde trompettist Shad Collins. Count Basie-Hammond orgel, een instrument dat toen ~~met vijf~~ jaar bestond, Freddie Green-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums, Columbia, 13 februari 1939. Slot van deel 82 in de NOS Jazzgeschiedenis, Mdr.

0 0 0 0 0